

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 189 (21/04) - 041203

arbetarmakt.com

Innehåll

- Arafats arv av misslyckanden
- Ukraina: Maktkamp mellan två borgerliga fraktioner
- Aktioner mot blodbadet i Falluja
- Arbetare kämpar i Slovakien
- Upprop till världens arbetare
- Socialistiskt Forum i Stockholm
- Protester mot nazimarscher
- Vilken väg för ESF? Debatt i Internationalen

Arafats arv av misslyckanden

Yassir Arafat är död och begravd. USA och Israel hoppas att även palestiniernas hopp om en livskraftig och demokratisk stat också är begravda. Sionisterna och deras allierade kommer att göra alla tänkbara ansträngningar mellan nu och valet i januari av en ny ledare för den palestinska myndigheten för att få fram en ännu mer eftergiven ledare för palestinierna.

Arafats personliga historia är intimt sammanflätad med den moderna palestinska kampen för nationell frigörelse, som dess mest synliga ansikte och ibland som dess kraftfullaste symbol. Arafat inledde sin politiska karriär som studentaktivist. Han blev ledare för palestinska studentunionen i Egypten mellan 1952 och 1956. Vid sidan av sin framtida och långvariga medarbetare Abu Jihad och Abu Iyad blev han även inblandad i de palestinska fedayins gerillaaktiviteter, vilka genomförde räder mot Israel från sina baser i den av Egypten ockuperade Gazaremsan. Efter en ingenjörsexamen tjänstgjorde han i den egyptiska armén under krisen i Suez 1956.

Arafats erfarenheter av den egyptiske presidenten Nassers politiska förtryck och försök att styra fedayin, i kombination med deras isolering på grund av Nassers ökade prestige efter händelserna i Suez, tvingade Arafat och hans meningsfränder att överge politisk aktivitet i Egypten. De utvandrade därför till Kuwait, där de grundade tidningen Filastinuna (Vårt Palestina) som organ för den palestinska befrielseströrelsen, bättre känd genom sin omkastade arabiska förkortning Fatah, ”seger” eller ”erövring” på arabiska, men också namnet på en sura i Koranen.

Fatahs politiska perspektiv, som gjorde dem annorlunda än konkurrenterna om palestiniernas stöd, var deras insisterande på att enbart palestinier skulle leda och utkämpa kampen för att befria Palestina, tillsammans med deras betoning av den väpnade kampen. Utifrån förräderierna 1948 drog de slutsatsen att endast palestinier kunde anförtros den palestinska kampen och med arabstaterna enbart som stöd.

Under nasserismens och panarabismens storhetstid förblev denna inskränkt palestinska nationalism

i hög grad en minoritetsriktning. Perspektivet bakom den var emellertid inte helt nytt. Hajj Amin al-Husseini hade på sin tid drabbat samman med de panarabiska ambitionerna hos de styrande hashemitiska dynastierna i Irak och Transjordanien. Dessa ambitioner ledde till att kung Abdallah övergav palestinierna 1948 för att skapa ett hashemitiskt dominerat "Stor-Syrien", vars första steg skulle vara en i tysthet genomförd sönderdelning av Palestina där sionisterna upprättande av Israel skulle följas av att Jordanien annekterade Västbanken.

Husseinis ståndpunkt var ett uttryck för intressena hos de palestinska köpmanna- och jordägarklasserna, som å ena sidan var rädda för social revolution, och å andra sidan planerna på plundring från deras "arabiska bröder". Arafats parallella ståndpunkt, överflyttad till förhållandena under 1950- och 1960-talet, var ett uttryck för intressena hos en palestinsk bourgeoisie, som var utspridd i flera arabstater, beroende av välviljan hos de styrande eliterna och saknade en territoriell bas för att utsuga sina "egna" arbetare – dvs. en bourgeoisie som inte kan uppvisa alla kännetecknen hos en modern borgerlig nation.

På samma sätt var Fatahs avsaknad av varje bestämt socialt program, vid en tid när de flesta folkliga rörelser i arabvärlden uttryckte sin anslutning till någon variant av sovjetisk eller nasserinspirerad "socialism", och dess (officiella) vägran att blanda sig i den interna arabiska politiken eller arabstaternas "inre angelägenheter", utformad för att blidka samma palestinska kapitalister vad gäller karaktären av den "revolution" som Fatah bad dem att ge stöd, samtidigt som de reaktionära arabiska oljemonarkierna som var deras värdar och uppbackare försäkrades att den "palestinska revolutionen" skulle hålla sig inom Palestinas gränser.

Det är därför ingen tillfällighet att Arafats första bas fanns i Kuwait, där upp till en fjärdedel av befolkningen hade palestinskt ursprung, och där palestinska kapitalister spelade en nyckelroll i omvandlingen av shejkdömet från en isolerad bakgård till den moderna industriäldern med oljeproduktion och internationell handel. Det var inte heller någon tillfällighet att en framtida bas skulle bli den libanesiska huvudstaden Beirut, hemort för arabiskt finanskapital i vilket palestinska kapitalister spelade en oproportionerligt stor men ändå underordnad roll.

Fatah inledde officiellt sin "väpnade kamp" den 1 januari 1965 med en rad ineffektiva räder in i Israel från syriskt och jordanskt territorium. Nederlaget och förödmjukelsen för de arabiska arméerna under sexdagarskriget i juni 1967, som medförde israelisk ockupation av Västbanken och Gazaremsan, demolerade nasserismens och panarabismens ångvält och tycktes bekräfta Fatahs program för palestinsk självtillit. Hädan efter tvingades Arafats konkurrenter efterlikna hans rörelse eller riskera att bli politiskt betydelselösa, vilket Habashs ANM gjorde när de döpte om sig till Folkfronten för Palestinas befrielse (PFLP) och genomförde en rad spektakulära flygplanskapningar.

Palestinska Befrielseorganisationen (PLO), som upprättades av arabregimerna som ett verktyg för att kontrollera palestinierna, togs över av Fatahs ge-rillakämpar och blev en magnet för politiska organisationer och massorganisationer av alla slag. Den erkändes av arabstaterna och av många länder i tredje världen som "den enda legitima representanten för det palestinska folket", och föreföll förutbestämd att bli vad FLN hade varit i den algeriska kampen för självständighet mot Frankrike.

Arafat drabbade samman med Jordanien, Syrien och Egypten under 1970- och 1980-talet när dessa stater i tur och ordning kände att Arafats rörelse utgjorde ett hot mot deras egna intressen. Under 1980-talet ökade Arafat sina ansträngningar för att få till stånd en "tvåstatslösning", som skulle åstadkommas genom diplomatisk tryck från USA och de europeiska imperialistmakterna mot Israel för att erkänna och förhandla med PLO.

Dessa ansträngningar strandade upprepade gånger på USA:s och Israels insisterande på att PLO "avsvär sig terrorismen", dvs. upphör att försvara palestinska motståndshandlingar, arabregimernas beslutsamhet – speciellt Jordanien och Egypten – att förhandla fram fred med Israel över huvudet på palestinierna, och på det landsflyktiga PLO:s avtagande förmåga att styra det folkliga motståndet

på de ockuperade territorierna, gjorde PLO betydelselöst i internationella termer på ett sätt som det algeriska FLN inte hade varit.

Det palestinska uppror, eller intifadan, som bröt ut i december 1987 tog därför Arafat och hans byråkrati i Tunis med överraskning och tolkades inledningsvis som ett möjligt hot mot PLO:s ledande ställning bland palestinerna. Arafat började emellertid snabbt använda intifadan för att stärka sin diplomatiska ställning och därigenom förslösa energin hos ett folk som väckts till politiskt liv för att tjäna en historisk kompromiss med Israel och dess imperialistiska sponsor USA. Efter den USA-ledda koalitionen framgångsrika angrepp på Irak 1991, och den långsamma strypningen av intifadan, lyckades ett försvagat PLO slutligen förhandla fram det förödande Osloavtalet 1993.

Osloavtalet har visat sig vara både ett nederlag och ett förräderi för palestinerna. PLO gick, utan att Israel förband sig att avsluta ockupationen av Västbanken och Gazaremsan, med på att erkänna den israeliska staten, att överge eller på obestämd tid uppskjuta nyckelfrågor som rätten att återvända för flyktingarna från 1948, och även skjuta upp en framtida palestinsk enhets status, gränser och makt, och även dess förmåga att kontrollera luftrum, vatten, naturresurser och ekonomisk politik, till förhandlingar om "slutstatus".

I utbyte gav Israel PLO status som förhandlingspartner, och tillät dem att påta sig bördan av kommunal administration av ett bankrutt palestinskt samhälle, samtidigt som den nyskapade palestinska myndigheten ålades att "undertrycka terrorn" och "försvara Israels säkerhet". Under tiden utnyttjade Israel andrummet som uppstod när det massomfattande palestinska motståndet upphörde för att inleda ett ojämförligt program med jordstölder och byggande av bosättningar.

Arafat återvände i triumf till Gaza som ledare för en nationell befrielse rörelse som återopade en tom "seger" i form av en fortlöpande "fredsprocess" med sitt folks historiska förtryckare. Samtidigt fylldes myndighetens fängelser med oliktankande när den utförde det smutsiga arbetet med att skydda Israels ockupation åt dem, och den reaktionära, islamistiska rörelsen Hamas frodades med hjälp av palestinernas missnöje. Israels premiärminister Ehud Baraks försök att tilldela palestinerna en slutlig förödmjukelse med sina "generösa erbjudanden" under förhandlingarna om slutstatusen på Camp David, vilket följdes av Ariel Sharons provocerande besök i al-Aqsa-moskén i Jerusalem, antände elden i ett slumrande missnöje. En andra palestinsk intifada bröt ut i september 2000, vilket reducerade Arafat till en maktlös frontfigur.

Vid Arafats död kunde George Bush knappt dölja sin tillfredsställelse över att ytterligare ett hinder för att stärka Israel var borta. För dem är Arafats brott det som vi skulle betrakta som hans försonande drag – att han valde att leda en förtryckt nation i kamp, att han inte accepterade deras ensidiga regler för hur kampen skulle föras och att han förblir en symbol, förvisso en bristfällig symbol, för denna kamp. De anklagar Arafat för det faktum att palestinerna inte ödmjukt böjer sina huvuden och accepterar nederlag.

Den borgerligt liberala strömning som hyllade Osloavtalet som en seger för pragmatism över extremism, som trodde att "fredsprocessen" obevekligt skulle leda till en palestinsk stat, och som fantiserar om den europeiska imperialismens förmåga att främja "fredens och framstegets" sak, kommer omvänt att fortsätta tala om omöjligheten att ersätta Arafat, och det hot mot stabiliteten som uppstår ur frånvaron av en efterföljare. För dem är Arafats försonande drag det vi skulle betrakta som hans förräderier.

De kommer emellertid att ha rätt i ett avseende: omöjligheten att ersätta Arafat. Arafats remarkabla förmåga att överleva politiskt, trots en historia av nederlag, misslyckanden och förräderier, är i sig bevis för en sällsynt förmåga till anpassning. Denna förmåga till anpassning visade sig i en unik förmåga att manövrera, att spela ut olika klasser i det palestinska samhället mot varandra: olika fraktioner i PLO, PLO mot islamisterna, radikala och konservativa arabregimer och givetvis Israel, USA och Europas imperialistmakter. Likt en kameleont har han kunnat förändra sin färg när situationen så krävt, och han har i den processen blivit en av de politiker i historien som tolkats på en mängd skiftande sätt.

Andra ledare, som den fängslade Marwan Barghouti, kan vara bättre på att leda och entusiasmera en rörelse mot israelisk ockupation – men, det måste påpekas, utan några större politiska åsiktsskillnader. Presumtiva krigsherrar, som de rivaliserande säkerhetscheferna Jibril Rajoub och Mohammed Dahlan, kan visa sig bättre på att undertrycka palestinskt missnöje. Andra, som premiärministern Ahmad Qurei och hans föregångare Mahmoud Abbas, kan vara mer acceptabla för Israel och USA-imperialismen för att förhandla fram ännu ett förräderi mot sitt folks rättigheter. Men bara Yassir Arafat kunde kombinera alla dessa roller i ett sammanhängande helt. I den meningen är han verkligen oersättlig.

FifthInternational.org, London

Ukraina: Maktkamp mellan två borgerliga fraktioner

En fullskalig maktkamp har utbrutit inom den härskande klassen i Ukraina efter presidentvalet. Viktor Janukovitj förklarades vinnare i andra omgången av presidentvalet med 49,4 procent av rösterna, jämfört med 46,7 procent för hans motståndare Viktor Jusjtjenko.

Läs mer på www.arbetarmakt.com/texter/0412/ukraina.php. Från F5I:s internationella nyhetsbrev.

Aktioner mot blodbadet i Falluja

Ockupationstruppernas anfall mot den irakiska staden Falluja, där minst 60 000 civila befann sig, med bomber som väger upp till två ton styck, väckte föga protester på gator och torg. Arbetarmakt och Revolution deltog dock i olika protester, varav vi själva tog initiativet till några.

Onsdag den 13 november organiserade vi flygbladsutdelning utanför varuhuset Åhléns i Stockholms city. Vi bjöd in andra grupper att delta, men mötte ingen större respons. Vi ställde upp oss vid Drottninggatan utanför Åhléns och började agitera med banderoll, megafon, tidningar och flygblad. Många var såklart negativa – ”stödjer ni terrorister?” var en vanlig fråga – men inte alla är helt oresonliga trots att svenska media beskriver den irakiska rättmätiga frihetskampen som ondsinta gärningar från fundamentalistiska terrorceller. Vi förklarade tålmodigt att vi givetvis inte är för religiös fundamentalism (i synnerhet inte den som finns i Vita huset!) men att det ändå är en sund och rättmätig reaktion att vilja kasta ut ockupationstrupperna ur Irak. Om vi vill vinna mark för ett alternativ i Irak som inte innefattar fundamentalism och terror måste vi stödja motståndskampen – det finns inga genvägar till ett socialistiskt Irak!

På kvällen den 10 november hölls torgmöte mot falludjaoffensiven i Uppsala arrangerat av Uppsala Fredskoalition. Cirka 50–70 deltagare lyssnade på tal av medlemmar i de organisationer som ingår i koalitionen, såsom KPML(r), Folket i Bild/Kulturfront och vår egen Johan från Revolution. Johan talade om behovet av att sprida kampen till arbetsplatser, universitet och skolor och att åstadkomma en ny protestvåg i likhet med den som startade under sent 60-tal och som kan ge sitt aktiva internationalistiska stöd till motståndskampen i Irak. En hel del flygblad med information och paroller mot angreppet delades ut.

Den 18 november hade vi i Revolution/Arbetarmakt Falun en flygbladsutdelning till stöd för motståndet i Falluja och Irak. Vi var fyra personer som tillsammans delade ut cirka 250 flygblad och vi hade även en skylt med texten ”Seger åt det irakiska motståndet” och ”Förvara Falluja”, längst ned satt också den välkända revologgan.

Kamrater har även deltagit i aktioner i Göteborg och Skåne.

Arbetare kämpar i Slovakien

I Ruzomberok i Slovakien den 8 november protesterade 120 arbetare mot bolaget Neusiedler, som utgör en del av Mondi and Anglo-American plc. Företaget använder repression mot en ny

fackförening vid stadens pappersbruk.

Efter morgonskiftet måndagen den 8 november samlades 120 arbetare till ett möte för att protestera mot avskedanden och trakasserier mot organisatörer och medlemmar i den nya fackföreningen ZOO Papier. Eftersom arbetsgivaren inledde ännu en omgång av trakasserier i fabriken, som böter för minsta misstag, använde en del av arbetarna halsdukar för att dölja sina ansikten.

Beslutet att bryta med den existerande fackföreningen KOZ togs efter att arbetarna tog initiativet till en namninsamling för högre löner och mot avskedanden (undertecknad av 1 223 arbetare – mer än halva arbetsstyrkan) och KOZ-ledningen tagit avstånd från arbetarnas krav. Arbetarna vid Neusiedler tjänar omkring en tredjedel av vad arbetarna vid den ungerska systerfabriken tjänar och ungefär en åttondel av lönen i Österrike. Ett möte i september som krävde högre löner besöktes av hundratal arbetare och ZOO Papier har nu omkring 400 medlemmar.

Rörelsen i Ruzomberok har fått internationell betydelse. Industrierbetare i centrala och östra Europa ställer offensiva krav för första gången sedan de centralt planerade ekonomierna föll. De kämpar inte bara för ett företags överlevnad utan kräver självsäkert en större del av kakan (som egentligen borde vara deras i sin helhet). De visar andra ett modigt exempel. Och om andra arbetare i vår region ansluter sig till dem för att kräva högre löner och större respekt, kommer det att bli ett stort stöd till västeuropeiska arbetares ansträngningar för att stoppa förflyttningen av industriproduktion till låglöneländer i centrala och östra Europa. Det är därför som de inte kan besegras!

Fabrikskommitténs vice ordförande, Jozef Danis, satt ordförande vid mötets början och rekapitulerade initiativet med en namninsamling, grundandet av ZOO Papier och kampen för att erkännas av företaget. Han angrep de gamla officiella fackföreningarna för att deras underskrift finns under varje avsked av arbetare.

Jozef Krncan, ordförande i den nya fackföreningen, gjorde ett bokslut över vad som uppnåtts även om ZOO Papier inte blivit officiellt erkänd. En speciell bonus har betalats ut i oktober och ännu en, som ska betalas i mars nästa år, utlovades officiellt i skrift. Löften för ett halvt år sedan att höja lönetarifferna för en del yrken genomförs nu av företaget. Allt detta är ett resultat av namninsamlingen och trycket från den nya fackföreningen.

Mötet antog enhälligt omedelbara krav på officiellt erkännande av ZOO Papier, återanställning av 14 avskedade medlemmar under de senaste veckorna och 5 medlemmar av fabrikskommittén (ursprungligen kommittén för namninsamlingen), stopp för alla avsked och förhandlingar om kraven i namninsamlingen och ett socialt program som den nya fackföreningen för fram.

Företagsledningen gavs tid till den 9 november att svara och inleda förhandlingar, annars är arbetarna beredda att gå vidare med andra påtryckningar, inklusive strejk.

Mötet röstade också igenom att inrätta en protestkommitté för Ruzomberok som ska organisera solidaritet bland arbetare, studenter och arbetslösa i staden, uppmana slovakiska arbetare att nationellt ge stöd till kampen genom protestlistor och att uppmana arbetare vid Neusiedler internationellt att organisera effektiva solidaritetsaktioner, protestlistor och om nödvändigt solidaritetsstrejker. Mötet röstade slutligen för att skicka solidaritets- och protesttuttalanden när det gäller kampen vid fabriken Galol i Ukraina och avskedanden av strejkorganisatörer i de tyska bolagen Cinram och Opel.

Arbetarna vid Neusiedler har redan fått en del internationella solidaritetsbudskap, men de stöddes också direkt från scenen av andra aktivister. Zuzana Cingelová, aktivist från US Steels fabrik i Kosice i östra Slovakien sade att det är en plikt för alla arbetskamrater att kämpa för nya fackföreningar och avskedade kamrater. En medlem i studenternas strejkkommitté från Bratislava sade att arbetarnas kamp i Ruzomberok av studenterna ses som en del av samma kampanj och inbjöd representanter från ZOO Papier att tala vid en studentprotest i Bratislava den 17 november. En representant för ungdomsrörelsen REVO från Bratislava talade om det nyligen avhållna Europas Sociala Forum i London och arbetarnas internationella kamp. Petr Jindra, representant för den

tjeckiska gruppen Socialistiska Alternativa "Bodoucnost" och Kommittén för en Arbetarinternational (CWI) informerade om en internationell appell om solidaritet som publicerats av CWI och om protestaktioner som ägde rum senare på dagen vid Neusiedlers försäljningskontor i Prag.

Mer än 50 arbetare gick sedan till parkeringsplatsen framför företagets huvudkontor, där en delegation från ZOO Papier försökte överlämna en resolution som antogs på mötet. Eftersom ingen var beredd att officiellt ta emot den, beslutades att den skulle lämnas nästa morgon.

Fabrikskommittén ZOO Papier, Neusiedler SCP a.s.
Ruzomberok, Slovakien

Jozet Krncan, ordförande
Jozef Danis, vice ordförande
sativa@zoznam.sk
noveodbory@post.sk

Upprop till världens arbetare

Ruzomberok den 10 november 2004

Arbetarna vid Neusiedler SCP i Ruzomberok i Slovakien anropar arbetarna vid Neusiedlers företag världen över och fackliga aktivister internationellt

Kära kamrater,

Vi befinner oss i en situation där arbetarnas grundläggande rättigheter inte respekteras. En del av oss avskedades för att vi krävt anständiga lönenivåer och organiserat en ny fackförening när den gamla organisationen tog avstånd från våra krav och undertecknade våra besked om avsked. Andra har hotats och trakasserats varje dag.

Vid mötet den 8 november med 120 arbetare antog vi enhälligt en resolution som omedelbart kräver officiellt erkännande av ZOO Papier, återanställning av 14 avskedade medlemmar under de senaste veckorna och 5 medlemmar av fabrikskommittén, stopp för alla avsked och förhandlingar om kraven i namninsamlingen och ett socialt program som den nya fackföreningen vill föra fram.

Företagsledningen fick tid på sig till tisdagen den 9 november kl. 20 för att svara och inleda förhandlingar, annars är vi beredda att gå vidare med andra påtryckningar, inklusive strejk. På tisdagen informerade företagsledningen media att de accepterar vår nya fackförening. De avbröt förhandlingarna om kollektivavtal med den officiella fackföreningen. Detta var en första seger för mötet och den positiva bevakningen i media! Företagsledningen lovade att inleda förhandlingar med oss. Eftersom det fortfarande saknas detaljer och vi inte har något officiellt dokument, uppmanar vi er att gå vidare med påtryckningar på företaget tills de tillgodoser våra krav:

Informera hela arbetsstyrkan om vår kamp i Ruzomberok, organisera och skicka protestbrev och protestlistor som stödjer våra krav och våra kamrater vid Neusiedler uppmanar vi att uttrycka effektiv solidaritet, inklusive beredskap för solidaritetsstrejk – ett angrepp på en av oss är ett angrepp på alla!

Kontakta oss:
sativa@zoznam.sk, noveodbory@post.sk

Skicka protester till företaget:
hovorca@neusiedler.sk

och företagets företrädare i ert land, se:
www.neusiedler.com

ZOO Papier har redan använt alla sina pengar. Om du vill ge oss ekonomiskt stöd till fackföreningens verksamhet (nyhetsbrev, flygblad, telefon, etc.), skicka då bidrag till följande

bankkonto:
10006–13219052/4900 (Istrobanka).

Fabrikskommittén ZOO Papier, Neusiedler SCP a.s.
Ruzomberok, Slovakien

Jozet Krncan, ordförande
Jozef Danis, vice ordförande

Socialistiskt Forum i Stockholm

Arbetarmakt och Revolution deltog med framgång på Socialistiskt Forum i Stockholm den 20–21 november i ABF-huset på Sveavägen. Vi anordnade ett eget möte och vi hade ett bokbord som sålde böcker och annat för 2 500 kronor.

Vårt möte på lördagen om den internationella forumprocessen och kampen mot krig och ockupation samlade 23 deltagare, trots stor konkurrens från andra möten.

Den första talaren, Per-Olof Mattsson, inledde med att redogöra för de sociala forum för Europa som organiserats de senaste tre åren. Vår internationella organisation, Förbundet för Femte Internationalen, har satsat hårt på att delta i processen och att driva en revolutionär linje i de frågor som varit aktuella, framför allt kampen mot förtrycket av palestinierna och kampen för att först hejda anfallet mot Irak och sedan organisera solidaritet med motståndet mot ockupationen av landet. Talaren beskrev vår kamp för att demokratisera och revolutionera forumprocessen för att den ska kunna bidra till skapandet av en ny arbetarinternational.

Den andra talaren, Gunnar Westin, förklarade vår inställning till kampen i Irak och motståndsrörelsen. Vi ger stöd till alla som kämpar mot ockupationen. Samtidigt har vi givetvis synpunkter på vilka kampmetoder som används och propagerar för arbetarklassens kollektiva metoder. Vi motsätter oss också islamisters och andra borgerliga krafter reaktionära lösningar på samhällsproblemen.

Diskussionen blev livlig och mötet blev ett bidrag till vår kamp för att påverka forumprocessen och för att bidra till en solidaritetsrörelse på gräsrotsnivå med motståndsrörelsen i Irak.

Det finns anledning att återkomma i nästa nyhetsbrev till andra möten som hölls under forumet, bl.a. mötet om kampen för att bekämpa nazimarschen i december varje år i Salem. Mötet organiserades av Vänsterpartiet och Ung vänster och i podiet återfanns bl.a. en polis. I publiken fanns dessutom fler poliser närvarande!

Protester mot nazimarscher

På flera håll i landet medför slutet av november och december att nazisterna samlas för att sprida sitt vidriga gift. I Stockholm anordnar Nationalsocialistisk Front den 30 november en hyllning till Karl XII. I Salem anordnas den årliga marschen till minne av en nazistisk "martyr".

Vi uppmanar alla arbetare, socialister och ungdomar att delta i protesterna och om möjligt bidra till att stoppa nazisternas planer.

I Stockholm anordnar Nätverket mot rasism en protest på Medborgarplatsen lördagen den 11 december, kl. 16.

Vilken väg för ESF? Debatt i Internationalen

En artikel i Socialistiska Partiets tidning Internationalen av Anders Svensson ledde till att Gunnar Westin (Arbetarmakt) skickade ett debattinlägg som publicerades i tidningen. AS' artikel, samt GWs svar och AS' replik kan läsas på länkarna nedan.

Anders Svensson (Socialistiska Partiet):

"Vart går European Social Forum"

www.internationalen.se/artiklar/0447brev.html (längst ned)

Gunnar Westin (Arbetarmakt):

"European Social Forum står vid ett vägskäl"

www.internationalen.se/content.php?insandare.100

Svar från Anders Svensson (Socialistiska Partiet):

"ESF är inte det samma som rörelsen."

www.internationalen.se/content.php?insandare.136